

POSTANOWIENIE

Dnia 22 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa M. G.

przeciwko M. P.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 stycznia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego w G.

z dnia 11 lutego 2015 r., sygn. akt III Ca [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1 800 zł (jeden tysiąc osiemset) tytułem kosztów postępowania kasacyjnego;

3) przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w G. adwokatowi A. S. kwotę 1 800 zł (jeden tysiąc osiemset), podlegającą podwyższeniu o podatek od towarów i usług (VAT) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanemu z urzędu.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy w G. oddalił apelację pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w G., którym utrzymany został w mocy nakaz zapłaty wydany przez ten Sąd w postępowaniu nakazowym zobowiązujący pozwanego do zapłaty na rzecz powoda kwoty 65 000 zł tytułem zwrotu pożyczonych kwot z określonymi odsetkami ustawowymi od wskazanych kwot i terminów płatności.

Pozwany w skardze kasacyjnej powołał podstawę przewidzianą w art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania wskazał przyczynę objętą art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Oczywistą zasadność skargi połączył z naruszeniem przez Sąd Rejonowy art. 214 § 1 k.p.c., ponieważ nieodroczenie rozprawy, pomimo uzasadnionej przeszkody wskazanej we wniosku, uniemożliwiło mu złożenie zeznań i pozbawiło go możliwości obrony swych praw. Sąd Okręgowy nie uwzględnił jego zarzutu, uznając, że procedowanie Sądu pierwszej instancji było prawidłowe.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest kwalifikowanym środkiem prawnym, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a leżącymi w interesie powszechnym. Rozpoznanie skargi powinno służyć ochronie obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania oraz zapewnieniu jednolitości orzecznictwa sądowego, wykładni prawa oraz eliminacji orzeczeń oczywiście wadliwych, bądź dotkniętych nieważnością. Skarga nie stanowi ogólnie dostępnego środka zaskarżania orzeczeń niesatysfakcjonujących stron. Do realizacji celu wyznaczonego temu nadzwyczajnemu środkowi zaskarżenia dochodzi przez spełnienie chociaż jednej z podstaw objętych art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Ugruntowane zostało w orzecznictwie jednolite zapatrywanie przyjmujące, że dla wykazania oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymagane jest podanie przez skarżącego, drogą odrębnego wywodu, że bez wątpliwości doszło do uchybień i naruszeń przepisów prawa materialnego lub procesowego, gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść orzeczenia albo jeśli podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają skargę. Spełniające te wymagania naruszenie przepisów prawa powinno mieć postać kwalifikowaną, dostrzegalną bez potrzeby wnikliwej analizy prawnej i zagłębiania się w szczegóły sprawy. Nie chodzi zatem o takie naruszenie prawa, które może stanowić podstawę skargi w rozumieniu art. 398⁴ k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC z 2004 r., nr 3, poz. 49; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP z 2004 r. nr 6, poz. 100; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, niepubl.; 22 marca 2012 r., I PK 196/11 niepubl.; z dnia 7 września 2012 r., V CSK 529/11,

niepubl.; z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, niepubl.). Na takie rozumienie powołanej przesłanki nie wskazuje wniosek skarżącego. Analiza wniosku i jego argumentacji, na tle podstaw skargi kasacyjnej oraz motywów zaskarżonego wyroku, nie prowadzi do oceny, iż stanowi ono konsekwencję jaskrawych błędów w zakresie wykładni prawa, które współkształtowały jego treść. Podkreślenia wymaga, że zarówno potrzeba przeprowadzenia dowodu z przesłuchania stron, jak i podane przyczyny niemożności brania udziału w rozprawie podlegają ocenie przez sąd w okolicznościach rozpoznawanej sprawy. Przeprowadzona przez Sąd drugiej instancji kontrola prawidłowości czynności procesowych Sądu pierwszej instancji nie nosi cech oczywistej bezzasadności w powyższym rozumieniu.

W postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym nie doszło do nieważności, której przyczyny Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu w granicach zaskarżenia, stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c.

Z powyższych Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego wynika z zasady przewidzianej w art. 98 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. Koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanemu przez pełnomocnika z urzędu zostały mu przyznane na podstawie § 19 i 20 w związku z § 6 pkt 6, § 13 ust 4 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jedn. tekst: Dz. U. z 2013 r., poz. 461 ze zm.).